

ΓΑΛΛΙΑ, ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ (του Δημήτρη Κωνσταντακόπουλου)

✘ Παρίσι

«Τι λένε οι επιβάτες σας γι'αυτά που έγιναν;», ρωτάω τον ταξιτζή κι αυτός μου απαντάει με μόλις συγκαλυμμένη απελπισία: «με ρωτάνε τι σκέφτομαι εγώ!».

Το χρώμα του προσώπου του δεν αφήνει αμφιβολίες. Γάλλος πολίτης, γεννημένος στη Γαλλία, αλγερινής καταγωγής. Θυμάται τον εμφύλιο στην Αλγερία και φοβάται ότι, οι καταγόμενοι από την Αραβία Γάλλοι πολίτες, θα υποβιβαστούν τώρα από «δεύτερης» –όπως νοιώθουν– σε «τέταρτης κατηγορίας»!

Το ταξί διασχίζει τις φωτισμένες λεωφόρους του κέντρου κατευθυνόμενο στο Μπουλβάρ Μονπαρνάς, αλλά οι πελάτες είναι ελάχιστοι στα φημισμένα καφέ του, όπως το «Σελέκτ». Μόλις 48 ώρες πέρασαν από τη στιγμή που η «Πόλη του Φωτός» γνώρισε, για μια στιγμή, το σκοτάδι που, τόσα χρόνια τώρα, μονιμοποιήθηκε σε τόσες και τόσες πόλεις του Ιράκ, της Συρίας, του Λιβάνου και η πρωτεύουσα της Γαλλίας παραμένει σε κατάσταση σοκ, ανήμπορη να εξηγήσει τι της συνέβη.

«Παγκόσμια συγκίνηση» για το Παρίσι, καμμία συγκίνηση όμως για τους υπερδιακόσιους επιβάτες του ρωσικού αεροπλάνου που εξαφανίστηκαν πάνω από το Σινά, μου λέει ο σωφέρ, καθώς ξεθαρρεύει. Ούτε για τους 44 της Βυρηττού προχτές, του λέω, διαπιστώνοντας ότι δεν γνωρίζει καν την πολύνεκρη έκρηξη της βόμβας στη σιϊτική συνοικία της λιβανικής πρωτεύουσας. Οι νεκροί δεν ήταν Ευρωπαίοι.

Προσπαθεί να καταλάβει τι έκανε τους τρομοκράτες να πάνε να σκοτωθούν και δυσκολεύεται. Πρέπει να τους απειλούσαν, μου λέει. Συμφωνεί όμως και καταλαβαίνει τι λέω όταν διερωτώμαι μήπως «πέθαναν για να ζήσουν». Εννοώ ότι το ριζοσπαστικό Ισλάμ

προσέφερε σε αυτούς τους ντεκλασέ νέους μια αποστολή στη ζωή, μια ιδεολογία, μια θρησκεία.

Για ένα μέρος της «νεολαίας των προαστίων», στη Γαλλία αλλά και το Βέλγιο, ίσως μάλιστα ακόμα περισσότερο εκεί, το Ισλάμ παίρνει σταδιακά τη θέση που είχε κάποτε η γαλλική κομμουνιστική ή τροτσκιστική αριστερά ως φορέας άρθρωσης της κοινωνικο-πολιτικής αμφισβήτησης και εξέγερσης.

Η αμφισβήτηση και η εξέγερση είναι, υπό μία έννοια, δομικό στοιχείο του «εθνικού σχεδίου» ενός λαού που έκανε δέκα επαναστάσεις ξεκινώντας από το 1789. Ήταν κι αυτός ένας δρόμος για να «ενσωματωθούν», έστω κι ως εξεγερμένοι, οι νέοι της ανεργίας και της αμορφωσιάς, που απέτυχε να εντάξει το γαλλικό εκπαιδευτικό και οικονομικό σύστημα. Αλλά η αριστερά περνάει εδώ και καιρό φάση βαθειάς υποχώρησης και παρακμής στη Γαλλία, δεν λέει πολλά πράγματα στη νεολαία. Πολύ περισσότερο στη μουσουλμανική νεολαία που βλέπει, επιπλέον, δυτικούς στρατούς και αεροπορίες να επιτίθενται στη μία αραβική χώρα μετά την άλλη τα τελευταία 15 χρόνια, χωρίς σπουδαίες διαμαρτυρίες.

Βρίσκω πολύ προβληματισμένο και ανήσυχο τον Μπερνάρ Κασέν, πρώην διευθυντή της Μοντ Ντιπλοματίκ, στο γραφείο του. Με τον «ριζοσπαστικό καρτεσιανισμό» που διακρίνει τη σκέψη του παλεύει να βάλει σε τάξη τα δεδομένα. «Δεν είμαι βέβαιος ότι οι Γάλλοι θα στραφούν προς τον εθνικισμό και τη Λεπέν ως αντίδραση στις επιθέσεις», μου λέει.

Είδομεν. Η άκρα αριστερά λέει «εσείς τους πολέμους, εμείς τους νεκρούς» και η άκρα δεξιά της απαντάει: «Εσείς φταίτε που χτυπάτε το Εθνικό Μέτωπο αντί για τους ισλαμιστές». Η κυβέρνηση έχει κυρίως στρατιωτικά και αστυνομικά μέτρα να αναγγείλει και οπωσδήποτε θέλει να αποφύγει πολλές συζητήσεις για πιθανή συσχέτιση της γαλλικής πολιτικής στη Μέση Ανατολή με τις τρομοκρατικές επιθέσεις. Είναι ενδεικτικό ότι σε μια χώρα που ιστορικά διακρίθηκε, σε όλη την Ευρώπη, για την ποιότητα του πολιτικού της λόγου, βρίσκει κανείς τόσα πολλά μέσα που περιορίζονται σε γενικές καταγγελίες της

«βαρβαρότητας» και εγκώμια του «πολιτισμού» και της Γαλλικής Δημοκρατίας (Republique), αποφεύγοντας πολλές αναλύσεις για τις πιθανές αιτίες, εσωτερικές και διεθνείς, που αποφάσισε τώρα να επισκεφθεί η «βαρβαρότητα» το Παρίσι. Αν κανείς ήθελε να συνοψίσει κάπως τη συζήτηση που γίνεται τώρα στη Γαλλία, η σύγχυση, νομίζω είναι το κύριο χαρακτηριστικό της.

Ο Γαλλοαιγύπτιος Σαμίρ Αμίν, παγκόσμιας φήμης οικονομολόγος της ανάπτυξης (και στενός φίλος και σύμβουλος του Ανδρέα Παπανδρέου) με εκπλήσσει με την οξύτητα των χαρακτηρισμών του για τους ισλαμιστές («φασίστες» τους αποκαλεί). Τούτου δοθέντος όμως, δεν παραλείπει να υπογραμμίσει το αδιέξοδο του Ολλάντ, που συμμετείχε και συμμετέχει ακόμα ολόθερμα στην προσπάθεια ανατροπής του 'Ασαντ, αποτέλεσμα ακριβώς της οποίας ήταν η ανάπτυξη του Ισλαμικού Κράτους στη Συρία, για να βλέπει τώρα αυτό το Κράτος να του βάζει βόμβες στο Παρίσι!

«Το Ισλαμικό Κράτος δεν μπορεί να νικηθεί από αέρος. Και οι μόνες δυνάμεις που μπορούν να το πολεμήσουν στο έδαφος είναι αφενός ο συριακός στρατός που δεν κατέρρευσε, όπως περίμεναν, αφετέρου οι Κούρδοι του PKK», δηλαδή αυτοί που κυνηγάει η Δύση και η Τουρκία αντιστοίχως, μου λέει, υπογραμμίζοντας την κραυγαλέα αντίθεση της γαλλικής πολιτικής. Αναγνωρίζει πάντως ότι οι Κούρδοι επιχειρούν επίσης να διευρύνουν την περιοχή που ελέγχουν, «κουρδοποιώντας» ορισμένες αραβικές εκτάσεις.

Παραμονή των επιθέσεων είχα ζητήσει από τρεις «αιρετικούς», αλλά καλά πληροφορημένους παρατηρητές να μου σχολιάσουν την ρωσική επέμβαση στη Συρία. Οι απαντήσεις τους βρίσκονται ήδη στον κομπιούτερ μου. Διερωτώμαι αν έγιναν κάπως ανεπίκαιρες, αλλά, ξαναδιαβάζοντάς τες, διαπιστώνω ότι έχουν γίνει μάλλον περισσότερο επίκαιρες, καθώς η μεσανατολική κρίση επιταχύνεται και έρχεται όλο και περισσότερο σε μια Ευρώπη, οι ηγεσίες της οποίας – ιδίως της Γαλλίας – νόμιζαν, τα τελευταία χρόνια, ότι μπορούσαν να κάνουν ότι θέλουν στην Αραβία, χωρίς να υφίστανται τίμημα.

Στη συνέχεια παραθέτουμε τις απαντήσεις που μας έδωσαν ο

Γάλλος δημοσιογράφος Τιερύ Μειϊσάν, ο μόνος δυτικός δημοσιογράφος που παρέμεινε στη Δαμασκό καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου, ο Ρώσος δημοσιογράφος Κονσταντίν Σιόμιν, παρουσιαστής εκπομπής στο πρώτο κανάλι της ρωσικής τηλεόρασης, και σε διαρκή σχεδόν αποστολή στα καυτά σημεία του πλανήτη, που εκφράζει τη νέα γενιά «ριζοσπαστών» Ρώσων της περιόδου Πούτιν και, τέλος, ο πρώην βοηθός Υπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ και πρώην βοηθός εκδότης της Wall Street Journal Πωλ Κραιγκ Ρόμπερτς. Για πολλά χρόνια στο κέντρο της αμερικανικής πολιτικής, ο Πωλ Ρόμπερτς, που την γνώρισε καλά από τα μέσα, έχει τώρα μεταβληθεί σε έναν από τους κύριους επικριτές της στην Ουάσιγκτων.

Φυσικά, πολλοί θα διαφωνήσουν με τις θέσεις τους. Όμως η πολυσύνθετη μεσανατολική κρίση καθιστά αναγκαία την πληροφόρηση και από «εναλλακτικές» πηγές, αλλά και την κατανόηση του πως βλέπουν τα πράγματα εκτός Δυτικής Ευρώπης και ΗΠΑ, που ελέγχουν σήμερα την παγκόσμια ενημέρωση.

Μειϊσάν: ανατροπή της ισορροπίας Ρωσίας-NATO

Αντίθετα με μια διαδεδομένη ιδέα η ρωσική επέμβαση δεν είναι μια «ξαφνική έμπνευση» του Βλαντιμίρ Πούτιν για να επωφεληθεί από μια κατάσταση και εγκαταστήσει τη χώρα του στη Μέση Ανατολή. Προετοιμάστηκε τρισήμιση χρόνια προηγουμένως, από το δεύτερο τρίμηνο του 2012.

Ενώ το State Department, η CIA, η Γαλλία και το Ηνωμένο Βασίλειο επεδίωκαν να ανατρέψουν τα λαϊκά αραβικά καθεστώτα (Τυνησία, Αίγυπτος, Λιβύη, Συρία και Αλγερία) και να φέρουν στην εξουσία τους Αδελφούς Μουσουλμάνους, η Μόσχα πληροφορήθηκε για την προετοιμασία ενός ευρέος πολέμου τύπου Νικαράγουας εναντίον της Συρίας (σ.σ. μετά την ανατροπή του δικτάτορα Σαμόζο στη Νικαράγουα η Ουάσιγκτων, με την συνδρομή του Ισραήλ, οργάνωσε το αντάρτικο των «Κόντρας» για να πολεμήσει το επαναστατικό καθεστώς των Σαντινίστας που προέκυψε από την ανατροπή του Σομόζα). Επρόκειτο για τη μεταφορά δεκάδων ή εκατοντάδων χιλιάδων «τζιχαντιστών» για να

καταστρέψουν ένα κράτος που τολμούσε να αντισταθεί στην Αυτοκρατορία. Όταν η ροή των πολεμιστών άρχισε να διαχέεται στη Συρία, ο Πρόεδρος Πούτιν συνειδητοποίησε τον μακροχρόνιο κίνδυνο που αντιπροσώπευαν για τη δική του χώρα. Αποφάσισε λοιπόν να προετοιμάσει μια επιχείρηση για να συντρίψει τους τζιχαντιστές που ήρθαν από την πρώην ΕΣΣΔ και χαρακτήρισε την υπεράσπιση της Συρίας «ζήτημα ρωσικής εσωτερικής πολιτικής».

Δεν ήταν όμως παρά το καλοκαίρι του 2015 που ο ρωσικός στρατός αναπτύχθηκε μυστικά σε διάστημα τριών μηνών, περίοδος κατά την οποία η Μόσχα προετοίμασε νομικά τη νομιμότητα της επέμβασής της.

Από τη στιγμή που η επέμβαση αυτή άρχισε η Ρωσία έθεσε σε λειτουργία τα νέα όπλα που μπόρεσε να αναπτύξει απέναντι στην Ατλαντική Συμμαχία, ιδίως ένα σύστημα εξουδετέρωσης του συστήματος επικοινωνίας και διοίκησης του NATO. Η Ατλαντική Συμμαχία έγινε ξαφνικά κουφή και τυφλή σε μια ζώνη 300 χιλιομέτρων γύρω από την Λαττάκεια. Ο ρωσικός στρατός μπόρεσε έτσι να επιτεθεί και να εξοντώσει τους τζιχαντιστές που μέχρι εκείνη τη στιγμή είχαν πληροφορίες, όπλα και χρηματοδότηση από το NATO.

Ο πόλεμος στη Συρία συντονίζεται με άλλα θέατρα επιχειρήσεων. Το ίδιο σύστημα εξουδετέρωσης του συστήματος επικοινωνίας και διοίκησης του εχθρού αναπτύχθηκε στην Κριμαία και το Καλίνινγκραντ. Οι τζιχαντιστές που η Τουρκία μετέφερε στην Ουκρανία και ο Πρόεδρος Ποροσένκο συγκέντρωσε στη Χερσώνα, δεν ήταν σε θέση να διεισδύσουν στην Κριμαία και μάχονται τώρα στο Ντονμπάς.

Εκ των πραγμάτων, η παγκόσμια στρατηγική ισορροπία μεταβλήθηκε. Οι Ηνωμένες Πολιτείες και το NATO έχασαν την υπεροχή τους στον συμβατικό πόλεμο.

Σιόμιν: Η Μόσχα προειδοποιεί τη Δύση

“Η απόφαση για στρατιωτική εμπλοκή στον πόλεμο στην Συρία δεν ήταν εύκολη για τις ρωσικές αρχές. Η συνεχιζόμενη παγκόσμια

οικονομική κρίση που επιδεινώνεται από τις δυτικές κυρώσεις επηρεάζει άμεσα την ρωσική οικονομία, η οποία είναι ακόμη σε μεγάλο βαθμό σημαντικά εξαρτημένη από τις ενεργειακές εξαγωγές. Η Ρωσία είχε ήδη ακούσια συρθεί σε ένα άλλο εμφύλιο πόλεμο στην Ουκρανία, που υποκινήθηκε από τη Δύση και θεωρήθηκε από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ως ένα τελεσίγραφο στη Μόσχα. Εκείνοι που ενορχήστρωσαν αυτόν τον πόλεμο γνώριζαν πολύ καλά ότι η Ρωσία δεν μπορούσε απλά να μείνει στην άκρη σαν παρατηρητής της φασιστικοποίησης της γείτονος χώρας και των διώξεων του εθνοτικά ρωσικού πληθυσμού της.

Ωστόσο, κάθε άμεση πράξη του ρωσικού στρατού θα οδηγούσε σε άμεση κλιμάκωση και μια ευθεία αντιπαράθεση με το ΝΑΤΟ. Αυτό θα μπορούσε να θάψει όλα τα ρόδινα όνειρα της ρωσικής ολιγαρχίας για να εισέλθουν στο κλαμπ της παγκόσμιας ελίτ των πλουσίων. Επίσης, για 3η φορά σε 100 χρόνια θα μπορούσε να κάνει τη Ρωσία και τη Γερμανία (ως βασικό παράγοντα του ΝΑΤΟ στην Ευρώπη) να εμπλακούν μεταξύ τους στο πεδίο της μάχης. Έτσι, η Ρωσία επέλεξε τη γνωστή στρατηγική «ούτε πόλεμος, ούτε ειρήνη», ελπίζοντας να κερδίσει χρόνο και να μιλήσει με τη Γερμανία για κάποιο είδος συλλογικής ειρηνευτικής προσπάθειας στην Ουκρανία. Είναι ακόμα δύσκολο να πούμε αν αυτό το σχέδιο λειτούργησε. Εν τω μεταξύ, ήταν επίσης προφανές ότι οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (προτιμώ να τις αποκαλώ δυνάμεις του «υπερ-ιμπεριαλισμού») θα ήθελαν να εκμεταλλευτούν κάθε άλλη ευπάθεια της Ρωσίας, να κάνουν την Ρωσία να αιμορραγήσει σε όλα τα μέτωπα.

Αυτό το σύστημα είναι σχετικά αμετάβλητο από τα μέσα του 19ου αιώνα – όταν μια κρίση στην Πολωνία συνήθως συνοδευόταν χέρι-χέρι με τον πόλεμο στον Καύκασο ή την Κεντρική Ασία. Τον Νοέμβριο του 1956, παρά τη διαφορετική της φύση, η ΕΣΣΔ μπορούσε επίσης να το αισθανθεί – μια λαϊκή εξέγερση στην Ουγγαρία “κολλάει” με την κρίση του Σουέζ, και στη συνέχεια, το 1979-1985 το κίνημα της Αλληλεγγύης στην Πολωνία ήταν συγχρονισμένοι με τις στρατιωτικές ενέργειες των μουτζαχεντίν στο Αφγανιστάν. Έτσι, ακόμη και πριν από την Ουκρανία, η Μόσχα

είχε κάθε λόγο να αναμένει προβλήματα στα νότια σύνορα της.

Ο Συριακός πόλεμος έφερε αυτές τις απειλές σε ένα εντελώς νέο επίπεδο. Με τη δημιουργία του ISIS η Ρωσία αντιμετωπίζει το ενδεχόμενο ταχείας επιδείνωσης της ασφάλειας στις μουσουλμανικές περιοχές της. Πλέον, η πιθανή κατάρρευση του Άσαντ θέτει το πρόβλημα των εξαγωγών φυσικού αερίου προς την Ευρώπη από το Κατάρ, το οποίο μπορεί να βλάψει τα έσοδα της Gazprom. Έτσι, στα μάτια μου, το γεγονός ότι η Ρωσία αποφάσισε τελικά να δώσει σοβαρή (αν και πολύ καθυστερημένη) στρατιωτική βοήθεια στη Συρία μας οδηγεί να αντλήσουμε τα ακόλουθα συμπεράσματα:

– Η Ρωσική ηγεσία δεν πιστεύει πλέον στην συμφιλίωση με τη Δύση. Αντιμετωπίζοντας αναπόφευκτη αντιπαράθεση αποφάσισε να δράσει ασύμμετρα, και να σταθεροποιήσει ένα από τα μέτωπα της πριν ένα άλλο καταπιάστεί και πάλι από τη φωτιά.

– Η Ρωσία χρησιμοποιεί την περίπτωση της Συρίας ως έναν τρόπο για να στείλει ένα μήνυμα στον υπερ-ιμπεριαλισμό σχετικά με τη σοβαρότητα της. Αυτό στην πραγματικότητα συμβαίνει για πρώτη φορά μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ (Όχι, δεν θα πάρετε άλλη ζώνη απαγόρευσης πτήσεων εδώ, όχι, δεν θα ανατρέψετε πρόεδρους εδώ, όπως κάνατε αλλού)

– Για να κάνει αυτό το μήνυμα να ακουστεί και να διαδοθεί η Ρωσία δείχνει τον πιο σύγχρονο οπλισμό της σε δράση. Το πιο σημαντικό μέρος του ήταν η εκτόξευση πυραύλου από την Κασπία, που αλλάζει πλήρως τους όρους του παιχνιδιού όσον αφορά την πυρηνική στρατηγική αποτροπής.

“Προφανώς όλα αυτά δεν μπορεί να σταματήσουν την παγκόσμια μετατόπιση προς τη στρατιωτικοποίηση και τον πόλεμο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο υπάρχει τόσο μεγάλη καχυποψία στη Ρωσία σχετικά με το τι προκάλεσε την τραγωδία του A321. (σ.σ. το ρωσικό αεροπλάνο που έπεσε πάνω από το Σινά). Πάρα πολλοί άνθρωποι θυμούνται τον ισχυρισμό του Ας Κάρτερ ότι «οι Ρώσοι θα υποστούν απώλειες”. Νομίζω ότι θα πρέπει να περιμένουμε

περαιτέρω επιδείνωση της κατάστασης στην Ουκρανία και τη Συρία. Τα οικονομικά προβλήματα που δημιουργούνται από το καπιταλιστικό σύστημα και πάλι ωθούν τον κόσμο στο χείλος της καταστροφής.”

Πωλ Ρόμπερτς: Η Ευρώπη πληρώνει την υποτέλεια στους Αμερικανούς

“Δεκατέσσερα χρόνια πολέμων της Ουάσιγκτων, που κατέστησαν δυνατούς οι Ευρωπαίοι υποτακτικοί της οδήγησαν στην ολική ή μερική καταστροφή έξη χωρών. Εκατομμύρια προσφύγων πηγαίνουν τώρα στην Ευρώπη, μεταφέροντας σε αυτή το κόστος της υποτέλειάς της στην Αμερική.

“Οι σταθερές και ευημερούσες χώρες του Ιράκ, της Λιβύης και της Συρίας οδηγήθηκαν στο χάος. Αντιμέτωπος με τη βίαιη αποσύνθεση ενός μεγάλου τμήματος του κόσμου, ο Πρόεδρος της Ρωσίας διακήρυξε κατά την 70ή επέτειο των Ηνωμένων Εθνών ότι «δεν μπορούμε να ανεχθούμε άλλο την κατάσταση πραγμάτων στον κόσμο». Δύο ημέρες αργότερα, οι Ρώσοι επενέβησαν στη Συρία σταματώντας τις προόδους του ISIS, του στρατού που χρησιμοποιεί η Ουάσιγκτων στην προσπάθειά της να ανατρέψει την συριακή κυβέρνηση. Η αποφασιστική δράση της Ρωσίας καθιστά σαφές ότι αν η Ευρώπη πρόκειται να έχει ένα μέλλον αυτό εξαρτάται από τη ρωσική, όχι την αμερικανική ηγεσία. Η Ουάσιγκτων, μια κυβέρνηση εγκληματίας πολέμου, αποκαλύπτεται αναξιόπιστη ενώπιον του κόσμου”.

ΓΑΛΛΙΑ, ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ (ΠΕΝΤΕ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΦΗΜΗΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΕΣ ΣΧΟΛΙΑΖΟΥΝ ΤΙΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΚΑΙ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ) ~ Δημοσιεύτηκε στο ΑΠΕ-ΜΠΕ στις 19.11.2015

Πηγή/φωτογραφία: konstantakopoulos.gr